

Sygn. akt I CSK 681/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezydentowi m. W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 11 lipca 2013 r.

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3 600 (trzy
tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka H. G. w pozwie z dnia 2 października 2007 r. wniosła o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta m. W. kwoty 2.357.250 zł tytułem odszkodowania za sprzedane lokale mieszkalne o numerach: 3A, 5, 5B, 6, 10 w budynku przy ul. W. [...] w W., w wyniku wydania przez Urząd Dzielnicowy W. M. w latach 1980 - 1990 decyzji o sprzedaży tych lokali, które następnie zostały uznane przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. w decyzjach z 2005 r., za wydane z naruszeniem prawa.

Wyrokiem z dnia 24 października 2012 r. Sąd Okręgowy w W. zasądził od pozwanego kwotę 1.920.638 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz oddalił powództwo w pozostałej części. Wyrokiem z dnia 11 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego. Sądy obydwu instancji przyjęły, że jednym z elementów złożonego ciągu przyczynowo-skutkowego, zapoczątkowanego decyzją o odmowie ustanowienia na rzecz powódki (jej poprzedników) prawa własności czasowej nieruchomości, który spowodował szkodę powódki, była sprzedaż nieruchomości lokalowych. Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł pozwany, wyrok ten zaskarżając w całości. W skardze kasacyjnej opartej na podstawie z art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. zarzucił naruszenie art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 160 § 1 k.p.a. w zw. z art. 5, art. 7 ust. 2 i art. 8 dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Skarżący powołał się na wystąpienie przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to znaczy na potrzebę dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się na tę przyczynę wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CZ 102/02, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 stycznia 2008 r., sygn. akt I UK 283/07, nie publ.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2008 r., sygn. akt II UK 246/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., sygn. akt I PK 233/07, OSNP 2009, nr 3 - 4, poz. 43; postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt IV CSK 246/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 30 maja 2005 r., I PK 23/05, nie publ.).

Skarżący ma rację, że w orzecznictwie występowały przez dłuższy czas rozbieżności w zakresie oceny, jakie zdarzenia występujące w ciągu zapoczątkowanym wydaniem decyzji, później uznanych za nieważne lub za niezgodne z prawem, o odmowie oddania nieruchomości warszawskich na własność czasową, pozostawały w przyczynowym związku ze szkodą

poniesioną przez właściciela przejętej nieruchomości. Powstały problem dotyczy jednak nie tyle wykładni wskazanych przez pozwanego przepisów, ile ich stosowania. Ponadto, pomimo występujących rozbieżności w ostatnim czasie w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtowała się wyraźna tendencja do włączania do ciągu zdarzeń powodujących szkodę także wydania decyzji wywołujących następnie nieodwracalne dla właściciela zmiany własnościowe, uniemożliwiające przywrócenie stanu sprzed wydania nieważnej decyzji odmawiającej ustanowienia prawa własności czasowej (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2012 r., I CSK 27/12, nie publ., z dnia 4 października 2012 r., I CSK 665/11, nie publ., i z dnia 15 lutego 2013 r., I CSK 332/12, nie publ.). Stanowisko zajęte w rozpatrywanej sprawie wpisuje się więc w ukształtowany aktualnie kierunek stosowania prawa przez Sąd Najwyższy i nie uzasadnia potrzeby przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Okoliczności występujące w sprawie nie wskazują również na wystąpienie innych przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.